

မင်းသိင်္ခ

KING OF PENTACLES

တားရော့ဟော့နည်း

မဟာဂန္ဓာရီခရီးနှင့်
တားရော့ကတ်ပြား

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပုတီးစိပ်ရန် အလို့ ငှာ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ဝင်း အတွင်းရှိ သရက်ပင် အောက်တွင် ဖျာကလေး တစ်ချပ်ကို ခင်း လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရေဆာလျှင် ရေသောက်ရန် အတွက်လည်း ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်၍ သရက်ပင်ရင်း၌ ထား လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပုတီးစိပ်သော အခါတိုင်း၌ ကျွန်ုပ်၏ ကျင့်စဉ်အတွက် အသုံးပြုသော တားရော့ခေါ် ကတ်ပြားလေးများကို ကျွန်ုပ်အနီး၌ ထားရှိတတ်သည့် အားလျော်စွာ ဂုဏ်ချပ်ပါသော တားရော့ကတ်ပြား ထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်၏ စျာဘေးတွင် အသင့် ချထား လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ဝင် လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကို မြင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်...

"အတော်ပဲ၊ အတော်ပဲဆရာ။ ခုလို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေတုန်း ကျွန်တော် ရောက်လာတာ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က..

"ဘယ်က အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ရမှာ တုံးဗျာ။ ပုတီးစိပ်မလို့ ဗျ။ ပုတီးစိပ်မလို့ "

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူက..

"နောက်မှ စိပ်ပါဆရာရယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြုံ
တောင့်ကြံခဲ့ စကားစမြည်လေး ပြောကြရအောင်ပါ"

ဟု ပြောလေ၏။

"ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန် ပျက်သွားမှာ ပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့
အဓိဋ္ဌာန်ကို အပျက်ခံပြီး ခင်ဗျားနဲ့ စကား ပြောရမယ်ဆိုတာ မတောင်း
ဆိုပါနဲ့ ။ အဲဒီ တောင်းဆိုမှုဟာ အင်မတန် ရိုင်းစိုင်းတဲ့ တောင်းဆိုမှု ဖြစ်
တယ်။ အဲဒီလို ရိုင်းပျတဲ့ လူတွေနဲ့ ကျုပ် မိတ်ဆွေ မဖြစ်လိုပါဘူး။ "

ဟု ကျွန်ုပ်က ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက ပခုံးနှစ်
ဖက်ကို တွန့်၍ လက်ဝါး နှစ်ဖက်ကို ပက်လက် လှန် လိုက်လေ၏။ ထိုသို့
လုပ်ပြလိုက်ပြီးနောက်-

"ဒီလိုပါ ဆရာ မင်းသိခံရယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာနဲ့ သိပ်ပြီး
စကားပြောချင်တယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာ့နေနဲ့ လည်း အဓိဋ္ဌာန် မပျက်ရ
လေအောင် ကျွန်တော်နဲ့ လည်း စကား ပြောရလေအောင် တခြား နည်း
လမ်း ရှိသေးသလား။ ရှိရင် ပြောပြပါ"

ဟု ပြောလေ၏။

"ဒီလို၊ ဒီလို ကျုပ်က တစ်နာရီခွဲလောက် ဒီမှာ ပုတီးစိပ်မယ်။ အဲဒီ
တော့ ခင်ဗျားအ နေနဲ့ အခု ပြန်သွားပါ။ နောက် တစ်နာရီခွဲကြာမှ ပြန်
လာခဲ့ပါ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ-ထိုသူက-

"ဒီလိုလုပ်ပါလား ဆရာ မင်းသိခံရယ်။ ဆရာ့ဘာသာ ဆရာပုတီးစိပ်
။ ကျွန်တော်က ဒီနောက်နားမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေပါ့မယ်။ ပုတီးစိပ်
ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စကား ပြောမယ်။ မကောင်းဘူးလား"

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

"ဟင့်အင်း မကောင်းဘူး။ ကျုပ် ပုတီးစိပ်နေတုန်း ကျုပ်နောက်မှာ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေရင် ကျုပ်က ကျောမလုံသလိုပဲ။ အဲဒီလူက ကျုပ် နောက်ကျောကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့ ကျုပ်က တွေးနေ မိတယ်။ အဲဒီ တော့ ကျုပ် ပုတီးစိပ်လို့ မရဘူးပေါ့။ အကောင်းဆုံးကတော့ မိတ်ဆွေ ကြီး ပြန်ပါဗျာ။ နောက်တစ်နာရီခွဲမှ လာပါဗျာ"

ဟု နှင် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူက-

"ဆရာဟာ ကလည်း တစ်မျိုးပါလား။ ဆရာ နောက်ကျောကို ကျွန်တော်က ဘာလုပ်မှာ မို့တုံး။ ကျွန်တော်က ဆရာရန်သူမှ မဟုတ်ဘဲ ။ စိုးရိမ်စရာ မရှိတာကို ဆရာက စိုးရိမ်နေတာပဲ"

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

"ဒီမှာ ကိုယ့်လူ စကားတွေ ရှည်ပြီး ပြောမနေနဲ့ ။ ဒါဟာ ကျုပ်အိမ်။ ကျုပ်က ပြန်ပါဆိုရင် ခင်ဗျားက ပြန်ရုံပဲ။ နောက်ထပ်ဘာမှ ထပ်မပြော နဲ့ ။ ခင်ဗျားနဲ့ အခုလို အချီအချ ပြန်ပြီး ပြောနေရတာ ကျုပ်မှာ ဘယ် လောက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ် ထင်သလဲ။ အခု တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ခေါ် မယ်။ သုံး ဆိုတာနဲ့ ခင်ဗျား ခြံပြင်ကို ရောက်ဖို့ လိုတယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက

"တယ်လည်း ကြမ်းပါလား။ သွားပျံ့မယ်ဗျာ၊ သွားပျံ့မယ်"

ဟု ဆိုကာ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အနီးမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်၍ သွား လေ၏။ သို့သော် ခြံသို့ ရောက်သော အခါ၌ ကျွန်ုပ်ကို ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

"ဟေ့လူ ကြည့်မနေနဲ့ ။ သွား"

ဟု အော်လိုက်ရ လေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူက "ခစ်" ခနဲ တစ်ချက် ရယ် ကာ ထွက်သွား လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ပုတီးစိပ်ရန် ထိုင် လိုက်လေ တော့၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူ့အပေါ်၌ မကျေမချမ်း ဖြစ်ခဲ့ရသော စိတ်သည် တော်တော်နှင့် မငြိမ်သက်သေး သောကြောင့် အသက်ကို မှန်မှန်ရှုရင်း စိတ်ကို လျှော့နေရလေ၏။ စိတ်ငြိမ်သွားသော အခါ၌ မှ ပင် ကျွန်ုပ်၏ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးကို စိပ်ရလေတော့၏။

တစ်နာရီခွဲခန့် ကြာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ ပုတီးစိပ်ခြင်း အလုပ် သည် ပြီးသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ရေငတ်သောကြောင့် ရေတစ်ခွက်ကို သောက် လိုက်လေ၏။ ရေသောက်ပြီးသော အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် စီးကရက်ဘူးမှ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိရှိက်ဖွာ လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ပုတီးမစိပ်မီက ကျွန်ုပ် ကို လာရောက်၍ အနှောင့်အယှက် ပေးသူ၏ အကြောင်းကို စဉ်းစား နေ မိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ထိုသူသည် ခြံတွင်းသို့ ဝင်၍ လာလေ၏။

"ဪ...ဆရာ ပုတီး စိပ်ပြီးပြီကိုး။ ကျွန်တော် လာမယ်နော်။ ကျွန် တော့်ကို ဝမ်း၊ တူး၊ သရီးနဲ့ မောင်းမထုတ်နဲ့ "

ဟု ပြောကာ စပ်ဖြဖြ မျက်နှာနှင့် ဝင် လာလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် အနီးတွင် လာ၍ ထိုင်ပြီး သူ၏ အိတ်အတွင်းမှ ဒူးယား စီးကရက် တစ် ဘူးကို ထုတ်၍ -

"ဆရာ သောက်ဖို့ "

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တွင် ချပေး၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကကျွန်ုပ်၏ ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ဘူးကို ၎င်း၏ ရှေ့တွင် ချ၍ -

"ကျုပ် ငါးသုံးလုံးပဲ သောက်တယ်။ တခြား စီးကရက် မသောက်ဘူး။ ခင်ဗျား ပြန်ယူသွား"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက..

"ဦးယားက ထူးခြားတယ်ဗျ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင်

"ထူးချင်ရင် ခင်ဗျားပဲ သောက်ပါ။ ကျုပ်က မထူးခြားချင်ဘူး အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင်တဲ့ ကောင်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူက..

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်က ကိုယ့်တိုင်းပြည်က ဖြစ်တာကိုပဲ အားပေးချင်တယ်။ နိုင်ငံခြားက ဖြစ်တာကို မသုံးချင်ဘူး"

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်သည် ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က..

"ခင်ဗျား အခုဝတ်ထားတဲ့ ပလေကပ်လုံ ချည်က ကိုယ့်တိုင်းပြည်က ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ခင်ဗျား စီးထားတဲ့ ရာဘာ ဖိနပ်ကလည်း တခြားတိုင်းပြည်က လာတာပဲ။ ခင်ဗျားဝတ်ထားတဲ့ ရှပ်အင်္ကျီက ဟိုဘက်နိုင်ငံက လာတာ။ အဲဒီရှပ်အင်္ကျီမှာ ထိုးထားတဲ့ ဘော့ပင်ဟာလည်း တခြားတိုင်းပြည်ကပဲ။ ခင်ဗျား လက်မှာ ပတ်ထားတဲ့ နာရီကလည်း ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်က မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒါတွေအားလုံး ချွတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တော့"

ဟု ခပ်မာမာနှင့် ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက..

"ဒီလောက်လည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဆရာရယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြေပြေလည်လည်ပေါ့"

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က..

"ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်ချင်ရင်တော့ ခင်ဗျား အခုလို အပိုစကား

တွေမ ပြောဖို့ ပဲ အရေး ကြီးတယ်။ အပိုစကားတွေ ပြောရင် ကျုပ်လက် မခံဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်ပြီးလည်း စကားပြောမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ခင်ဗျား ကို မောင်းထုတ်ပစ်မှာ ပဲ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက သူ၏ စီးကရက်ဘူးကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ရင်း

"ကျွန်တော့် နာမည်က ကိုရွှေဝလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အလုပ်က ပျော်ပွဲစား ထွက်တဲ့ အလုပ်ပါ။ ပျော်ပွဲစား လက်မှတ်တွေ လုပ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ လိုက်ရောင်းတယ်။ ပြီးတော့ ကားတွေ ဘာတွေငှားပြီး ကျွန်တော်က ဦးဆောင်ပြီး ပျော်ပွဲစား ထွက်ပေးရတယ်။ ကုန်းလမ်းခရီးနဲ့ ပျော်ပွဲစား ထွက်တာလည်း ရှိတယ်။ သင်္ဘောတွေ ဘာတွေငှားပြီး ရေလမ်းခရီးနဲ့ ပျော်ပွဲစား ထွက်တာလည်း ရှိပါတယ်။ အိုးတွေခွက်တွေ၊ ပန်းကန်တွေ ဝယ်ထားရတယ်။ ကလေးတွေ ပါလာရင် ကလေးတွေ အတွက်လည်း မဲဖောက်တဲ့ ကိရိယာတွေ ဝယ်ထားရတယ်။ အပျင်းပြေ ဖဲကစားဖို့ ဖဲထုပ်တွေ၊ လက်တောက် ခုံတွေ၊ ကျားကွက်တွေလည်း ဝယ်ထားရတယ်။ ကျွန်တော့် ပျော်ပွဲစား လုပ်ငန်း နာမည်က "မိုင် ဖဲယားလေဒီ ပျော်ပွဲစား အဖွဲ့"တဲ့ ။ ကျွန်တော့် ပျော်ပွဲစား လုပ်ငန်းက ပျော်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ နေ့တိုင်း ပျော်ပွဲစား ထွက်နေရတယ်။ ကျွန်တော် ငှားထားတဲ့ ဘတ်စ်ကားကြီးကို "မိုင်ဖဲယားလေဒီ ပျော်ပွဲစား အဖွဲ့"ဆိုတဲ့ ပိတ်ဆိုင်ဘုတ်ကြီး နှစ်ခုချိတ်ပြီး ထွက်တော့တာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ထုံးစံတစ်ခု လုပ်ထားတယ်။ ပျော်ပွဲစား ကားကြီးပေါ် တက်တာနဲ့ ကိုယ့်နာမည်ကိုယ် မသုံး ရတော့ဘူး။ နာမည်သစ် တစ်ခု ကျွန်တော်က ပေးတယ်။ နာမည် ကတ်ပြားတွေ ကိုလည်း ကျွန်တော်က ရိုက်ထားတယ်။ မိန်းမတွေကို မိန်းမနာမည်ပါတဲ့ ကတ်ပြားတွေ ဝေပေးလိုက်တယ်။ ယောက်ျားတွေကို ယောက်ျား နာမည်ပါတဲ့ ကတ်ပြား

တွေ ပေးလိုက်တယ်။ များ သောအားဖြင့် ကတော့ နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်မင်း သား၊ မင်းသမီး နာမည်တွေပါပဲ။ ကိုလှမောင်ဆိုတဲ့ သူက ကျွန်တော့် ပျော်ပွဲစား ကားပေါ်မှာ ရောဘတ်တေလာ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒေါ်စိန် ကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကလည်း ကျွန်တော့် ပျော်ပွဲစား ကားပေါ်မှာ ဆိုဖီ ရာလောရင်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒါကိုက ပျော်စရာ အချက်ပါပဲ။ က လေးတွေက အီဗရာဟင်လင်ကွန်း ဖြစ်လိုဖြစ်၊ မာဂရက်သက်ချာ ဖြစ်လို ဖြစ် ဖြစ်ကုန်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်က တော့ အမြဲတမ်းယူထားတဲ့ နာမည် ရှိတယ်။ ကျွန်တော့် နာမည်က ဆာဝင်စတန်ချာချီပါပဲ။ ဘတ်စ်ကား မောင်းတဲ့ သူဟာ အမြဲတမ်း စပိုင်စမားရှားပါပဲ။ စပယ်ရာကတော့ အမြဲ တမ်း အော်ဒီမာဖီ လုပ်ရပါတယ်။ ထမင်းချက်တဲ့ မိန်းမကြီးက အဲလီဇ ဘက်တဲ့ ။ ထမင်းပွဲတွေ လိုက်ပို့ရတဲ့ မိန်းမကတော့ ဗစ်တိုးရီးယား။ က လေးတွေကို ထိန်းဖို့ လည်း လူ ငှားထားပါတယ်။ အဲဒီလူရဲ့ နာမည်က ဒ ရက်ကူလာတဲ့ "

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် ၎င်း၏ လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စား သလို ရှိလာ၏။

"ခင်ဗျားအလုပ်က ခပ်ဟုတ်ဟုတ်ပဲ။ ပျော်ဖို့ အလွန် ကောင်းမှာ ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ခင်ဗျား အတွက် ကျန်ရဲ့ လား"

ဟု မေးလိုက်ရာ ဆဝင်စတန်ချာချီခေါ် ကိုရွှေဝက..

"ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာရယ်။ မော်တော်ကား ငှားခက ခြောက်ထောင် နဲ့ ခုနှစ်ထောင်ကြားမှာ ရှိတယ်။ ဓာတ်ဆီဖိုးကတော့ နှစ်ထောင်နဲ့ သုံး ထောင်ကြားမှာ ရှိတယ်။ ကျွေးမွေး စရိတ်ကတော့ ငါးထောင် အထက် မှာ ရှိတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ လက်ဖက်ရည်တို့ အိုက်စကရင်တို့ ဖျော်ရည် တို့ တိုက်တဲ့ စရိတ်တွေ ပါပြီးသားပါ။ အဲဒီတော့ စုစုပေါင်း တစ်သောင်း

သုံးထောင် ကျော်ကျော်ပေါ့ ။ မဲကို နှစ်ထောင် ကျော်ဖိုး ဖောက်ပေး လိုက်တယ်ဆိုတော့ ကုန်ကျစရိတ်ဟာ တစ်သောင်းငါးထောင် ကျော် ကျော် ကျပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဒရိုင်ဘာခ၊ ထမင်းချက်ခ၊ ကလေးထိန်း အတွက်တို့ ပါပြီးသားပါ။ ပျော်ပွဲစား လက်မှတ် တစ် စောင်ကို ကျွန်တော်က ငါးရာနဲ့ ရောင်းတယ်။ မော်တော်ကား တစ်စီးကို လူငါးဆယ် တင်တယ်။ အဲဒီတော့ စုစုပေါင်း နှစ်သောင်းငါးထောင် ရတယ်ပေါ့ ဆရာရယ်။ ကုန်ကျစရိတ် နှုတ်လိုက်ရင် တစ်ခါတလေ ကျွန် တော့်အတွက် တစ်သောင်းကျော်၊ တစ်ခါတလေ တစ်သောင်း လျော့ လျော့ ရတယ် ဆိုပါတော့။ ဒါတောင် ကျွန်တော်က ကားတစ်စီးတည်း လုပ်ထားတာ။ ကားငါးစီးလောက် လုပ်ထားမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ နှစ်ဆယ် ရာစုနှစ်ကုန်ခါနီးရဲ့ ဇောတိက အသေးစား လေးပေါ့ ဆရာရယ် "

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။

"ခင်ဗျားအလုပ်က အတော် ဟန်ကျနေတာပဲ။ စောစောကများ သိ ရင် ကျုပ်တောင် လုပ်မိမလား မဆိုနိုင်ဘူး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက..

"မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ အေးအေးဆေးဆေး ပုတီးစိပ်နေတာ ကောင်းပါတယ်။ "

ဟု ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏။

"နေစမ်းပါဦး ကိုရွှေဝ အဲ.. အဲ.. ကိုချာချီရယ်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ..

"ဒီလိုပါဆရာ။ အတိအကျတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က နားစွန့်နားဖျား ကြားတာပါ။ ဆရာမင်းသိခံဆိုတဲ့ လူဟာ ဂန္ဓာရီလမ်းစခန်းကို အများ သူငါ လိုက်စားသလို ဂိုဏ်းတွေ ဘာတွေဝင်ပြီး လိုက်စားတာ မဟုတ်ဘဲ တားရော့ကတ်ခေါ်တဲ့ ကတ်ပြားလေးတွေကို အသုံးပြုပြီး လိုက်စားနေတယ် ကြားရလို့ ပါ။ အဲဒီ ကတ်ပြားလေးမျိုး တစ်ထုပ် ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဂျပိုးတေလေ တစ်ယောက်ဟာ သူ့ယောက္ခမရဲ့ အကူအညီနဲ့ နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသား တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ နိုင်ငံခြား ရောက်တုန်း အဲဒီ တားရော့ကတ်ဆိုတဲ့ ဖဲထုပ်လေး တစ်ထုပ်ပေါ့ ဗျာ။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို လက်ဆောင် ပေးဖူးတယ်။ အဲဒီ တားရော့ကတ် အထုပ်နဲ့ အတူ လမ်းညွှန် စာအုပ် တစ်အုပ် ပါလာတယ်ဗျာ။ လမ်းညွှန်စာအုပ်ကလေးက အခု ဆရာတို့ ထုတ်တဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ် အရွယ်လောက် ရှိတယ်။ အဖုံးက အနက် ရောင်။ အဲဒီ ဘူးထဲမှာ တားရော့ကတ်တွေ အောက်မှာ ခင်းဖို့ ပိုးစလေး တစ်စတောင် ပါသေးတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က..

"ဟုတ်ပြီ။ ဟုတ်ပြီ။ ကျုပ်သိပြီ။ ခင်ဗျားရတဲ့ တားရော့ဟာ မစ်သစ် တားရော့လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ တားရော့ဟာ ကောင်းသာပဲ"

ဟု ပြော လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ကိုရွှေဝက..

"အဲဒါ ထားပါတော့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို စောစောက မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေပါဦး။ ဂန္ဓာရီလမ်းကို တားရော့နဲ့ လိုက်လို့ ရသလား။ တကယ်လို့ ရရင် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ချင်ပါတယ်။ "

ဟု ပြောလိုက် ပြန်လေ၏။

"ဒီလို၊ ဒီလို တားရော့နဲ့ အဲဒီလမ်း စခန်းကို လိုက်လို့ ရတယ်။ မြန်မာ

လို ပြောရရင် ထုံကူးတာလို့ ခေါ်တယ်။ ရိုးရိုးလူ အဖြစ်ကနေ ဂန္ဓာရီသမား ဖြစ်အောင် ထုံကူး ယူရတယ်။ အနောက်တိုင်းမှာ ရှိတဲ့ လောကီဆရာတွေကတော့ ထုံကူးတယ်ဆိုတဲ့ မြန်မာစကားကို "အင်နီစီရေးရှင်း" ၊ INITIATION ဆိုတဲ့ စာလုံးတစ်လုံးတည်းနဲ့ အသုံးပြုပါတယ်။ အိန္ဒိယပြည်မှာ တော့ ထုံကူးတာကို 'ဂျက်" DVIJAS လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီ ဝီဂျက်။ ဆိုတာက သက္ကတစကား၊ သူ့အဓိပ္ပာယ်ကတော့ နှစ်ကြိမ်မြောက် မွေးဖွားခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ လူသားမိခင်က တစ်ခါမွေးတယ်။ ဂန္ဓာရီ မိခင်က ဂန္ဓာရီသား ဖြစ်အောင် ထပ်ပြီး မွေးတယ် ဆိုပါတော့"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကိုရွှေဝက..

"အခု ဆရာပြောတာ သဘာဝ ကျပါတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

"ဒီလို ကိုရွှေဝရဲ့ ၊ ရာစုနှစ်ပေါင်း များ စွာမှာ အဲဒီ လောကီပညာကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူတွေဟာ ဂိုဏ်းအသီးသီးကို ဝင်ရောက်ပြီး သူတို့ ဂိုဏ်းက စေခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ထုံကူး ခဲ့ကြတယ်ပေါ့ဗျာ။ တချို့ထံ ကူးတဲ့ အခမ်းအနားတွေ ဆိုရင် တော်တော့ကို ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် တားရော့က ညွှန်ပြတဲ့ အတိုင်း ဂန္ဓာရီလမ်းကို လျှောက်မယ့် သူကတော့ ဘယ်အထက်လမ်း ဂိုဏ်းမှ ဘယ်ဂန္ဓာရီဂိုဏ်းမှ ဝင်စရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ထုံကူးလို့ ရပါတယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ရှင်းပြ လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုယ်ရွှေဝခေါ် ဆာဝင်စတန် ချာချီသည် -

"အဲဒီနည်းလေးကို ပြောပြစမ်းပါဗျာ။ ကျုပ်လည်း ပျော်ပွဲစား ထွက်ရတာ ငြီးငွေ့ လာပြီ။ ဂန္ဓာရီထုံကူးပြီး ဂန္ဓာရီစခန်းကို လိုက်စားမလားလို့

စိတ်ကူးတာပဲ"

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

"ဂန္ဓာရီစခန်း လိုက်စားမယ် ဆိုရင် သားတွေ၊ မယားတွေကို စွန့်ပစ် ခဲ့ရမှာ ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို စွန့်ပစ်ခဲ့ရမှာ ။ ခင်ဗျား လုပ်နိုင်ပါ့မလား ကိုချာချီရဲ့ "

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကို ရွှေဝသည် ရယ်မောလျက်

"ကျွန် တော့် မှာ သားမယား ရယ်လို့ မရှိပါဘူး ဆရာရယ်။ အိမ်ထောင် ကျဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပျက်သွားပါပြီ။ ဆရာ့ကို ကြုံ တုန်း ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမက နောက်မီး လင်းသွားတာ။ သူ က စက်ချုပ်တယ်။ တောင်ပြုန်း အချိန်ရောက်ရင် ကိုယ်တော်ကြီး၊ ကိုယ်တော်လေး နန်းကိုမသွားဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ သူ ပင်ပင်ပန်းပန်း စက်ချုပ်လို့ ရတဲ့ ငွေတွေကိုလည်း ကိုယ်တော်ကြီး၊ ကိုယ်တော်လေး ပေးတယ်လို့ ယုံကြည် နေရှာတာ။ အဲဒီလို သွားရင်းနဲ့ နတ်ကတော် အခြောက် တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တော့တာပဲ။ အဲဒီ နတ်ကတော် အခြောက်ကလည်း ဒီ ရူးကြောင်ကြောင် မိန်းမကို အတင်းကပ်ပြီး နူး တော့ တာပေါ့ ဆရာရယ်။ အဲဒီမှာ ကိုယ်တော်ကြီး၊ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ မ တွေ့ရဘဲ ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ နတ်ကတော် အခြောက်နဲ့ ပဲ တွေ့သွား ရရှာတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ပဲ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ကြီးဟာ ပြိုကွဲသွားတယ် ဆိုပါတော့။ ပြီးတော့.. ကျွန်တော့်မှာ စီးပွား ဥစ္စာဆိုတာလည်း မရှိပါ ဘူး။ ပျော်ပွဲစား လုပ်ငန်းနဲ့ ရတဲ့ ငွေတွေလည်း ကျွန်တော်က သုံးပစ်တာ ပဲ။ သုံးပစ်တာပဲ ဆိုလို့ မဟုတ်တာ လုပ်ပစ်တယ် မထင်နဲ့ နော်။ ကျွန် တော့် အပေါင်းအသင်းထဲက မရှိတဲ့ သူ တွေကို ပေးပစ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်း စားတယ်။ ပြီးတော့ လှူတယ်။ လှူ

တယ်ဆိုလို့ အကြီးအကျယ် မထင်နဲ့ နော်။ ဘုန်းကြီးတောင် ပင့်ပြီး ဆွမ်း
မကျွေး ဖြစ်ပါဘူး။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူတွေ့ရင် ကျွန်တော်က ပေးတာ
ပဲ။ နောင်ရေး အတွက်လည်း ရွှေတိုရွှေစလေးတွေ ဝယ်ထားတယ်။ ဒါ
လည်း မပြောပ လောက်ပါဘူး။ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က ဘာမှ တွယ်
တာမူ မရှိဘူးဆရာရဲ့ ။ ဒါကြောင့် အားလုံးစွန့် လွှတ်ပြီး ဂန္ဓာရီစခန်း
သွားဖို့ ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် ခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
လုပ်နည်းမသိလို့ ပါ။ နည်းကလေးပြောပြပါ"

ဟု ကိုရွှေဝခေါ် ကိုချာချီက ပြော လိုက်လေ၏။

"ကိုယ့်လူ တကယ် လုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ ပြောရတာပေါ့။ ကျုပ်
အတွက်လည်း ကုသိုလ် ရပါတယ်။ ဂန္ဓာရီ ထုံကူးတဲ့ နေရာမှာ အဆင့်(၇)
ဆင့်ရှိတယ်။ အဲဒါက (၇)ရက်ဆက်တိုက် လုပ်ရတယ်။ အရေးကြီး
တာကတော့ ပထမဦးဆုံး စတင်မယ့်ရက်ကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်
ဖို့ ပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ မွေးနေ့ကို ရွေးချယ်ချင် ရွေးချယ်လို့ ရတယ်။ ဒါမှ
မဟုတ်ရင်လည်း ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ရက် တစ်ရက်ကို ရွေးချယ်
ပေါ့ဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အင်္ဂလိပ်တစ်ရက်နေ့မှာ လုပ်မယ်၊ သုံးရက်နေ့မှ
လုပ်မယ် စသည် ဖြင့်ပေါ့ ဗျာ။ အကောင်းဆုံး ရက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပေါ့
။ တကယ်လို့ ကျုပ်ကိုရွေးချယ်ဖို့ အကြံ တောင်းရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ မွေး
ရက်ကို ရွေးချယ်ဖို့ အကြံပေးမှာ ပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ မွေးရက်က ဘယ်ဟာလဲ
ကိုရွှေဝ"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ကိုရွှေဝက..

"ကျွန်တော်က ၀၉၄၅ခု၊ ဇွန်လ ၂၁ရက်နေ့မှာ မွေးပါတယ်ဆရာ"

ဟု ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏။

"ဒီလိုဆိုရင် အင်္ဂလိပ်လရဲ့ အင်္ဂလိပ် ၂၁ရက်က ခင်ဗျားအတွက် အ

ကောင်းဆုံးပဲ။ အဲဒီတော့ ၂၁ရက်နေ့မှာ စပေါ့ ဗျာ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုရွှေဝက-

"အဲဒီ ၂၁ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုစ၊ရမှာ လဲ ဆရာရဲ့ ။ စ၊ပုံ စနည်းလေး ရှင်းပြပါဦး"

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

"ဒီလို ကိုရွှေဝရဲ့ ၊ ထုံဆင့် '၇'ဆင့်တက်ဖို့ အသင့်ပြင်ခြင်း"

လိုအပ်တယ်။ အဲဒီ အသင့်ပြင်ခြင်း ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ဘာတွေရှိ ရမလဲ ဆိုတော့

၁။ စားပွဲခင်းအဖြူ ခင်းထားတဲ့ စားပွဲပုလေး တစ်လုံးလိုတယ်။

၂။ ဖယောင်းတိုင် အဖြူတစ်ထုပ်နဲ့ မီးခြစ်တစ်လုံး လိုတယ်။ အဲဒါကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထား ရမယ်။

၃။ ခင်ဗျားရဲ့ တားရှောဒ်ကတ်ပြား ထုတ်ကလေးကိုလည်း အဲဒီ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားရမယ်။

၄။ ဗလာစာအုပ် တစ်အုပ်နဲ့ ခဲတံ တစ်ချောင်းလည်း လိုတယ်။ အဲဒါ တွေ ပြည့်စုံပြီဆိုရင် ခင်ဗျား အိမ်ရဲ့ ဘယ်နေရာမှာ လုပ်ရမယ်လို့ သတ်မှတ်ချက် မရှိပါဘူး။ တိတ်ဆိတ်ပြီး အနှောင့်အယှက် ကင်းတဲ့ နေ ရာ မှာ လုပ်ပါ။ အဲဒီအချိန်ကို ရွေးချယ်ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရေချိုးဖို့ လိုပါတယ်။ ပြီးတော့ အကြောအခြင်တွေကို လျှော့ရမယ်။ ပြီး တော့ အဝတ်အစား အသစ် မဟုတ်တောင် လျှော်ဖွပ်ပြီးသား ဖြစ်ရမယ် ။ အဲဒီ အဝတ်အစားဟာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း မဖြစ်ရဘူး။ ချောင်ချော င်ချိချိ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါတွေ အဆင့်သင့်ဖြစ်ပြီ ဆိုရင် အဲဒီ စားပွဲရှေ့မှာ ထိုင်ရမယ်။ ပြီတော့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နဲ့ လက်ခုပ် သုံးချက် တီးရမယ်။

အဲဒီလိုတီးပြီးရင် "အခု ကိုးနာရီထိုးပြီ။ ငါ့ ဟာ ထုံကူးဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်သွားပြီ" လို့ ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်ဆိုရမယ်။ ကိုးနာရီ ဆိုတာက ပုံသေ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုနစ်နာရီမှာ လုပ်တဲ့ သူက ခုနစ်နာရီပေါ့။ ဆယ်နာရီမှာ လုပ်တဲ့ လူက ဆယ်နာရီလို့ ဆိုရမှာ ပေါ့။"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကိုရွှေဝခေါ် ကိုချာချီက

"ဒီလိုဆရာရဲ့ ။ တားရော့က အနောက်တိုင်းနည်းပဲ ဆရာရယ်။ မြန်မာလို ဆိုရတာ ကောင်းပျံ့မလား။ အင်္ဂလိပ်လို ဆိုရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်"

ဟု အတွန့် တက်လေတော့၏။

"ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ဆိုဆို၊ ကုလားလိုပဲ ဆိုဆို၊ တရုတ်လိုပဲဆိုဆို ရပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ဆိုရင်တော့ ဒီလိုဆိုရင် အကောင်းဆုံးပဲ"

"It is now"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ..

"ဆရာ ပြောတာ မဆိုးဘူး။ အဲဒီအတိုင်း လုပ်ရမယ်။ ဆက်ပြီးပြောပါဦး ဆရာရဲ့ "

ဟု ကိုရွှေဝက ပြောလေ၏။

"အသင့်ပြင်ခြင်း ပြီးတော့ အခုအဆင့်က "အဆင့် ၇ဆင့်ကို စတင် လုပ်ဆောင်ခြင်း" ပေါ့ ဗျာ။ အဲဒါကတော့ အဆင့် ၁၃ဆင့်ရှိတယ်

ပထမအဆင့်..လက်ခုပ်သုံးချက်တီးပြီး ဒါဟာ ငါရဲ့ ပထမ ထုံဖြစ်တယ် အင်္ဂလိပ်လို ပြောရင်တော့ "THIS IS MY FIRST STEP" လို့ ပြောရ

မယ်။